

Chiếc điện thoại bị mất cắp

Có người nói "Tiền tài đã làm cho con người trở nên bé nhỏ..." có phải không?

Nơi Hiền ở gần với dãy nhà trọ chuyên cho người nghèo thuê. Khu này lúc nào cũng nhộn nhịp người đến thuê, chủ cũ vừa đi thì chủ mới lại đến. Mặc dù nhà trọ thì dơ dáy, bẩn thỉu, còn ở gần bờ kênh lúc nào cũng bốc lên mùi xú uế nồng nặc nhưng nhờ được cái giá rất mềm, cho nên hầu như lúc nào cũng kín phòng. Nơi đây tụ tập đủ các loại hạng người từ tứ xứ đổ về Thành phố lập nghiệp. Từ công nhân của xưởng may gần đó đến anh sinh viên của một trường Đại học, từ một bà gánh hàng rong cho tới một cô gái điếm mại dâm... Tất cả đều hội hòa chung với nhịp sống hàng ngày, nhưng những khi mỗi chiều về hoặc vào những lúc rảnh rỗi, họ cũng đều nhiệt tình qua lại vui vẻ hỏi thăm lẫn nhau.

Vào một buổi chiều khi Hiền vừa mới đi làm về, có tiếng kêu có vọng ra từ một phòng trọ. Hiền dừng xe nhìn vào thì thấy trong phòng lúc này đang có năm ba người đang túm tụm nói chuyện. Có liền dựng xe ghé vào chơi. Phòng này là của một cô sinh viên mới về đây trọ. Cô có người yêu là một anh chàng làm quản lý cho một công ty lớn. Thỉnh thoảng anh này cũng hay ghé đây chơi và cũng có khi nghỉ đêm luôn tại phòng của cô này. Cô sinh viên đang khoe với mọi người về chiếc điện thoại, mà người yêu cô vừa mới tặng cho cô. Chiếc điện thoại mới liếc nhìn qua Hiền đã biết là thuộc loại đắt tiền. Cô sinh viên tươi cười nói với Hiền:

- Vào đây chơi đã chị. Hôm nay em nấu nồi chè "rủa" chiếc điện

thoại, em mời chị ăn miếng chè rồi về.

Hiền cũng vui vẻ nhập bọn. Ngoài cô sinh viên và Hiền ra còn có ba người nữa. Một là bà gánh hàng rong chuyên bán xôi ăn sáng, một là cô gái điểm đã trang điểm chuẩn bị để đi làm và cuối cùng là anh sinh viên.

Mọi người chuyền tay nhau xem chiếc điện thoại, trầm trồ và xuýt xoa vẻ đẹp sang trọng của nó xong rồi trả lại cho chủ nhân. Một cách vô tình cô để chiếc điện thoại trên cái kệ gần cửa bước ra ngoài phòng, sau đó cô ra phía ngoài hè nơi nồi chè đang sôi thơm phức và múc chè vào từng chén. Sau khi đã ăn xong mọi người đều lần lượt ra về.

Hiền cũng về nhà. Cô đang thay đồ để chuẩn bị đi tắm, thì bỗng nghe tiếng lao xao ở phía phòng trọ. Cô tò mò vội chạy ra xem thì thấy mọi người bu quanh cô sinh viên đang khóc như mưa như gió. Hiền hỏi ra mới biết là chiếc điện thoại mới đó của cô đã không cánh mà bay. Hiền chợt dạ vội nói:

- Số của em bao nhiêu để chị gọi thử.

Cô gái đọc nhanh số. Hiền lật đật chạy về lấy chiếc điện thoại của mình ra gọi. Điện thoại đã bị tắt nguồn.

Hiền đâm ra thật khó chịu, vì tự dưng vào ăn chén chè lại dính vào chuyện không đâu này. Mọi người đều đã có mặt đông đủ chỉ còn thiếu mỗi cô gái điểm đã đi làm. Hiền nhìn về mặt mọi người, ai cũng xót xa dùm cho cô gái. Hiền nhớ lại, chiếc điện thoại sẽ rất dễ dàng cầm bỏ vào túi khi bước ra cửa, vì nó nằm trên kệ ngay gần sát cửa phòng. Người bước ra nếu có lòng tham muốn lấy thì có thể thuận tay cầm đi luôn nếu chủ nhà không để ý. Nhưng mà là ai vào đây mới được chứ, Hiền vội hỏi cô gái:

- Hồi nãy ai là người về sau cùng?

- Em. - Anh sinh viên nói ngay.

Hiền nhìn anh ta ánh mắt hơi nghi ngờ. Anh ta chột như hiểu ý của Hiền nói nhanh:

- Em tuy nghèo thật nhưng chả thèm làm mấy chuyện đó đâu.

Hiền lúng túng khi ý nghĩ của mình bị người khác đọc ra. Hiền quay sang nói với cô gái:

- Em kiểm lại trong phòng thử xem, hay là em bỏ quên đâu đó.

Cô gái lắc đầu nói trong tiếng khóc:

- Em để ngay đó thôi mà, phòng bé tí xíu nhìn quanh là thấy liền.

Thật vậy, phòng chỉ có vài mét vuông đặt vừa đủ cái giường với cái bàn, nếu để đâu đó thì có thể nhìn thấy được ngay. Bà gánh hàng rong cũng lên tiếng:

- Thề có trời đất làm chứng, tôi mà lấy của cô ra đường cho xe cán tôi đi.

Cuối cùng chỉ còn cách là mời cảnh sát khu vực xuống giải quyết. Hiền cũng phải làm một bản tường trình, từ khi vào ăn chè cho đến lúc về nhà. Anh cảnh sát cũng đi quanh hỏi tới hỏi lui, cũng yêu cầu mọi người khác làm bản tường trình, riêng chỉ có cô gái điểm thì mãi đến ngày hôm sau anh cảnh sát mới gặp được.

Thời gian trôi nhanh, cuộc sống cũng lại trở về bình thường. Anh cảnh sát cũng chẳng phát hiện được gì thêm. Chuyện cô sinh viên mất điện thoại nhanh chóng dần đi vào quên lãng. Cô chẳng phải phiền não lâu vì cũng đã được người yêu cô tặng lại cho cái khác, chỉ có điều là lần này cô không "rửa" như lần trước.

Một bữa sơ ý Hiền làm rơi cái điện thoại vỡ mất cái vỏ ngoài. Trên đường đi làm thuận chân cô ghé qua một tiệm điện thoại để thay cái vỏ mới. Cô đang loay hoay thử cái vỏ thì phía sau lưng cô, nghe thấy một giọng nói quen quen:

- Chị xem dùm em cái điện thoại này, chị lấy được bao nhiêu?

- Cái này hả, nếu em bán thì chị lấy với giá... - Chị bán hàng trả lời.

- Cái này hàng xịn mới toanh mà chị, chưa có xài luôn đó. - Giọng nói đó cất lên.

- Thì hàng bán lại phải vậy mà, nếu em không bán thì thôi vậy. - Chị bán hàng nói.

- Thôi được, chị lấy đi. - Giọng nói đó lại vang lên vẻ tiếc rẻ.

Hiền chờ một lúc lâu mới quay lại nhìn bóng người đi ra. Trong

lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả. Chiều khi đi làm về ngang qua phòng cô sinh viên, thấy cô đang vui vẻ cầm điện thoại nói chuyện với người yêu. Hiền cười buồn, nhanh chóng dắt xe vô nhà...